

ҚАЗІРГІ
ҚАЗАҚ
ПОЭЗИЯСЫ

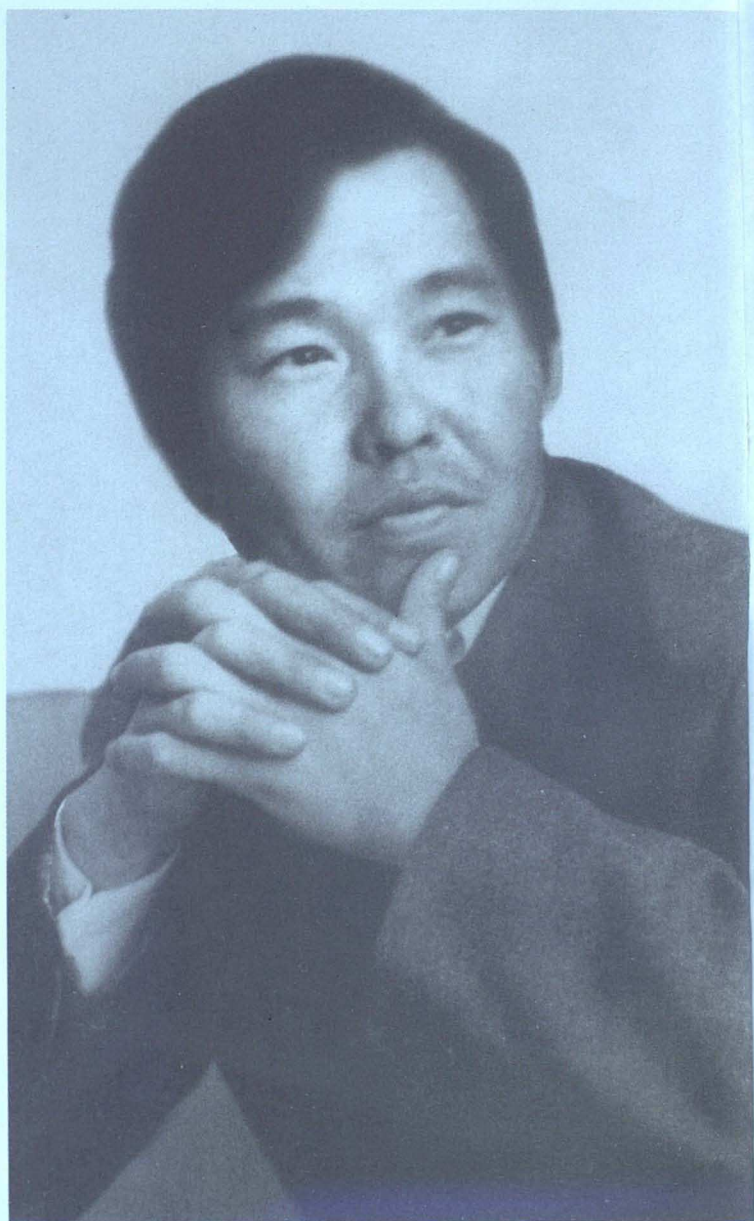
Жүмекен
Нәжімеденов

2

ҚАЗІРГІ
ҚАЗАҚ
ПОЭЗИЯСЫ

Жүмекен Нәжімеденов

*Екі томдық
шығармалар жинағы*

Екінші том

Өлеңдер

Алматы
«Жазушы»
2005

ББК 84 Қаз 7-5

Н 32

*Қазақстан Республикасы Мәдениет,
ақпарат және спорт министрлігінің бағдарламасы
бойынша шығарылды*

Нәжімеденов Ж.

Н 32 Екі томдық шығармалар жинағы. 2-том.
Өлеңдер. — Алматы: Жазушы, 2005. — 312 бет,
портр.

ISBN 9965-746-31-1

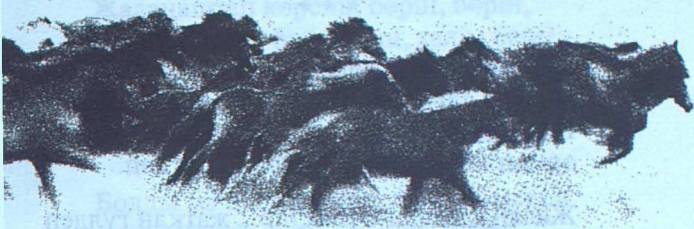
Ақынның екі томдық шығармалар жинағының
екінші томына бұрынғы кітаптарындағы “Қызғалдақ
жайлы баллада”, “Жеті бояу”, “Шуақ”, “Ашық
аспан”, “Қыран-қия”, “Менің топырағым” топтама-
ларына енген өлеңдері енді

Н 4702250202 — 053
402(05) — 05

ББК 84 Қаз 7-5

ISBN 9965-746-31-1 (Т. 2)
ISBN 9965-746-28-1

© Жазушы баспасы, 2005

1971

Қызғалдақ жайлы баллада

ҚОҢЫР ДӘПТЕР

* * *

Қоңыр дәптер,
ойларымды жаныма батқан кілең,
саған айтам, өзгелер мақтанды дер.
Адаммын ғой, мен сейф емеспін деп
сенен өзге айтпайын мен ешкімге.

Қоңыр айдын, қазымды қомсынсаң ал
ойларымның аққуы қонсын саған.
Аққуымның, ырғалшы, түртіп төсін,
бірақ біреу оқ атып үркітпесін.

Қаракетім, тірлігім күндізгі ұсақ
түнде жыр боп жансыншы жұлдыз құсап.
Жұлдызымның жанарын жерге төнер,
қоңыр айдын, мен сені кештім жылап.

Түскен шақта алыс бір кеш бұлдырап,
қоңыр айдын, мен сені кештім жылап.
Төңкерілген үстіңе аспанымды
сенен өзге көрмесін ешкім бірақ.

* * *

Қарын болса... қарынға тойған міндет.
Қайтер едім жазуды қойған күнде?
Қайда барсам әйтеуір орман көрем,
орман көрсем кетеді ойланғым кеп.

Жалаң қылыш-бұлақтар... жатқан гүлдеп
жайлауымды көрем деп аттандым көп.
Қайда барсам әйтеуір тауды көрем,
тауды көрсем кетеді мақтанғым кеп.

Ойлар, ойлар, ал жүдет, аздыр мені!
Нені іздедім, білмеймін, қаздым нені.
Қоңыр дәптер, алдымнан сені көрем,
сені көрсем кетеді жазғым келіп.

* * *

Бір күй шертем деп едім — шерте алмадым,
енді маған ақылдың бер тарланын.
Күй алғалы көп болды көңілімді,
жүрегімді көп болды өрт алғалы.

Бір сөз айтам деп едім-айта алмадым,
бұзау болды тұлпармен қайтарғаным.
Жауырына ер батқан кербестідей
Қайқандадым, әйтеуір, қайқандадым.

Түбі шертем деп келем күйімді мен,
образбен ойымды киіндірем,
Кеуде шіркін табыттан табылғанша,
табылғанша жинағым үйіндіден.

* * *

Төкші, төкші, домбыра, қоңыр үнді,
бір тазартып алайын көңілімді.
Жалаңаштап жанымды көрейінші
Жетпей жатқан жерімді, не мінімді;
төкші, төкші, домбыра, қоңыр үнді.

Жалаңаштап көрейін бәрін, бәрін,
қанша менің, байқайын, халім барын.
Өңменімді өзімнің тексермеп ем
өлеңімнің мінінен арылғалы,
көрейінші тәптіштеп бәрін, бәрін.

Болды ма екен көкірек қойма-мекен
қарау пиғыл, қаралау ойға бөтен.
Көрейінші саралап: менің ішім
кім-кімдерге жамандық ойлады екен,
болды ма екен көр-жерге қойма-мекен.

Төкші, төкші, домбыра, қоңыр үнді,
Жеңісімді, көрейін не мінімді.
Қандай, қандай дыбыстар шығар екен —
бір балқытып көрейін көңілімді.

Бәрін, бәрін өзімнен бастайыншы,
бата берші, Адалдық, ас қайыршы.
Арам болса жүректі тасқа ұрайын,
жарылсын ол бір тамшы жастай ыршып,
сүйтіп бәрін өзімнен бастайыншы!

* * *

Қоңыр жырым бар еді, кешкіғұрым
мәз боп оқыр ақын ем ескі жырын —
қолға алып ем, көк аспан бетіндегі
іріп кетті қоңыр бұлт секілденіп.

Бала қазым бар еді көлде момын,
көрмегенім жақсы еді, келмегенім:
бұғып жатқан бір жауыз мылтық атты —
қоңыр қаздың мамығын бұрқыратты.

Бұдан артық жаныңа батырар кім,
сәл шыдай тұр, мен де бір қатырармын:
Қоңыр қаздың мамығын жастық етіп,
қоңыр-қоңыр ой ойлап жатып алдым...

* * *

Көкейінің бір сырын кім бүкпеген,
бүгіп жүрмін бір сырды күндікке мен.
Мың парағым ашылып жатса дағы,
бір парағым жанымда жүр бүктеген.

Көлеңкелеу, көбіксіз жыр жырладым,
кейде ауырлау қиысып жүрді ырғағым.
Ашылмай жүр әлі де бір бұлағым,
шешілмей жүр сондықтан бір жұмбағым.

Құпиясындай құпиям шың астының,
көрсем дейсің соны да бір аштырып.
Момындығым бүркейді мінімді көп,
жалынымды жасырды жуастығым.

Ойларымның көрсетсем биіктігін
оқымас ең сен мені сүйіп бүгін.
Шыңым емес, бұлттарым қызық саған,
қызықтырған сені осы түйықтығым...

* * *

Бұл таудың шындарының бәрі мықты,
мықтылық бәрін бірдей кәрі ғыпты.
Шоқалдар шың болудан әлі үмітті
шыдамай қызғанышқа жарылып тұр.

Тірлікте тартыс аздай басқа тіпті,
тамырға да тартысты бастатыпты.
Өлісіп өсіпті анау шырша, қайың,
тістесіп бір-бірімен тас қатыпты.

Онсыз да қызғыш отын үрлеп күнде
өз-өзіл самал есіп тұрды екпіндеп.
Төбелер түймедей боп семіп қапты
алыстағы асқарды күндеп-күндеп.

Өтердей жалғыз досым қыл үстімен,
ксеттен... ала алмадым тынысты мен:
бір сойқан болар деймін шың-аралық
сай жақтан келіп қалды жымысқы жол...

* * *

Бұталар арасымен аңдып, аңдап
жүр, міне, ақ самайлы таң қылаңдап.
Көргенім ақ әженің шашы болды
оңаша тротуармен қаңғығанда.

Жанымды темекі мен қайғы ыстаған
жарқ еткізді ақ аспан айна ұстаған.
Біреулер шертіп жүрген маңдайымнан
сипады еміреніп байғұс самал.

Аузында қара түйме-кілт қақпаның
неғылсын жүректе үміт-жылт жатқанын,
...Кенеттен ағараңдап ақ балтыры
Күн сұлу шықты кешіп бұлт батпағын.

* * *

Бетіңе талай шимай жатып ап жүр,
Кей сөздің қызыл көзі шатынап жүр.
Шынымды жазайын деп арлылар жүр,
ақылды сөз жазам деп ақымақ жүр.

Әйтеуір бір шимайдың түсуі анық,
түскен сөзді, қанеки, ұсыналық.
Қайғысын жазсын бәз бір кісі налып,
бәз біреу жазсын мейлі ішіп алып.

Жинағандай соңғы үнем, ақырғы азық,
жанымды жұрт дәптер ғып жатыр жазып.
Безілдесін тек шын сөз, безілдесін,
жасқаншақтың жарық боп көзін жесін.
Бәрін жазсын кешірем, тек қана бір
арам ойдың иісі сезілмесін.

Талай арам бізді осы кетті аңыртып,
талай ордан тор жорғам тоқтады үркіп.
Сөз артында ор жатса, достым, сені
дәптер ғұрлы лақтырам отқа жыртып...

* * *

Шуақ жүр жапыраққа тайғанақтап,
тайғандарды аласың қайдан ақтап.
Ал, қуаныш біраздан біле алмай жүр
қонарын қайсы бетке, қай қабаққа.

Таудың үстін жүз талғап, он ақтарып,
бұлт жүр білмей қай шыңға қонақтарын.
Емен отыр біле алмай: жапырағын
қайсы желге, қай кезде тонатқанын.

Көп боп кетті тақырып, қайғы тағы
айтарыңның көптігі... айнытады.
Сайқымазақ самал жүр ауламда өне,
сыбдыратсам екен деп қай бұтаны.

Терлеп жүрмін десем мен, мөйкемдегі
шәй ішкенде шығатын жәй тер ме еді...
Шертсем екен мен саған қай күйімді,
бассам екен өуелі қай пернені?!

* * *

Ұйқым қайда, япыр-ау, ұйқым қайда,
ой сиқы жоқ ойдың да: қиқым, майда.

Кімге обал, мен кімге сый істедім,—
түсінбедім, темекімді иіскедім.
Мақтағаны біреудің өп-өтірік,
ішіп алып біреудің тиіскені.

Жеткізбедің, қиял-ай, сұйығым-ай,
күйіп туар қиялшыл күйім ұдай.
Ойдың өзін күдіксіз бермей бір түн
дөңбекшітіп қойдың-ау, бүйі-құдай...

* * *

Жұмсамандар, достарым, дәрігерге,
танысқанмын дәрінің бәрімен де.
Дала деген докторға көрінейін,
емделейін одан да барып елге.

Ұсақ-түйек ауруға шыдап денем,
шыдамыммен талайға ұнап келем.
Дала деген докторға көрінейін,
профессор емдесін шұбат деген.

Мені емдейді, емдесін өлең мейлі,
ауыл барсам асау қан төмендейді.
Мені емдейді шырылы боз торғайдың,
қурайлардың ызыңы мені емдейді.

Елде ғана айығам, арыла алам,
сырқауымнан еш дәрі дарымаған.
Маған дәрі бір жұтым құм самалы,
құдық суы бір қауға дәрі маған.

Уколыңды қоя түр жаңа мына,
ылай салма қан тамыр-каналыма.
Қошалағым дайындап қойды уколын —
ақтікеннің шөңгесін табаныма.

Жұмсамаңдар, достарым, дәрігерге,
елге жетер қуат бар әлі менде.
Дала деген тәуіпке көрінейін,
емделейін тағы да барып елге.

ҚОШАЛАҚ ҚҰМЫНДА

Кетіп жатты сары дала, кетіп жатты,
сұлы дәнін саршұнақ шекіп жатты.
Мына маңай не дейді-ай: қурай даусы
маңырағаны секілді жетім лақтың.

Бір қарайған қиянда қозғалады —
соған асық, жоқ жолшым, өзге амалың,
Мына дала не дейді-ай: желдің үні
саулы інгеннің секілді боздағаны.

Елестетті сары қияқ тісті көрі,
сары, сары барлығы... пісті бәрі.
Мына маңай не дейді:.. әлдеқайда
мұрны құрт сары атан пысқырады.

Талассандар әйтеуір аласыңдар —
не аласың: атақ па, аласың ба ар?

Жалаң шыңның желі жоқ жағын ықтап
жылаңқы бұлт, жылжып бақ, жағынып бақ.
Дүрлігісіп көріндер дүлей бастар,
ойнап қалсын талайлар тағы бұқпақ.

Болат балқып жатыр ма, жұмыс тұтап,
гудогындай заводтың ұлысты тап...
“Ұят қайда?” дедім де қалдым тартып
найзағайды жұлып ап күміс бұтақ.

* * *

Жапырақ қалсын алақанын күлбіретіп,
бұтақтардан құйылшы күмбір етіп,
ағылшы бір, ақ нөсер, әжелердің
ұршығының жібіндей дір-дір етіп.

Қытықшыл ақ айдынның шымшып етін,
түршігетін жасашы, түршігетін.
Әйнегімді айғыздап тілші нөсер,
Жып-жылтыр тереземнің тілші бетін!..

* * *

Түрленбеші, түрленбе, түрленбе, өлең,
жұрт мақтамас түрленіп жүргенменен.
Бір сонеттің үш жолы секілденіп,
отырмыз ғой үш жыршы бір бөлмеде.

Үшеуміз де жазған соң сылқым жыр көп,
бірімізді-біріміз түрту міндет.
Секілдіміз үшеуміз үш қара шың
бір-бірінің жататын бұлтын күндеп.

Үшеуміз де ұлы ақын, ұлы кеуде —
ұнамайды ешкімнің жыры кейде.
Тірі Пушкин біріміз, ал біріміз
тірі Данте, біріміз тірі Гейне.

Әзілдейді жұрт бізді: “үш ұлы ақын...”
ұлы десе несі бар қысылатың?!
Екшеп айтар еріңнен, жанымызға
ойнаса да мақтаған кісі жақын.

Бірімізді біріміз, ей, бөсіңіз:
мақтаймыз-ау жата ғап кейде осы біз.
Сондай кезде есіктен енген адам,
тірі классиктермен сөйлесіңіз!

Іштен үш ем туғандай, іштен егіз,
айтылмаған қалмайды ештеңеміз.
Үш бөлеміз әлемнің даналығын,
“жартыны да” тең етіп үш бөлеміз.

Содан кейін... үш парақ аламыз да
ұлылар боп қараймыз даламызға.
Үш қара шың бола ғап түйілеміз
ұлы деген бір сөзге бола мұздап.

Қиялдайды, бас байғұс қиялдайды,
төбе жайлы, су жайлы, қияқ жайлы.
... Ұлы ақындар жазса да өлең бірақ
жаман болып тууға ұялмайды!

* * *

Сөз еттің-ау Пушкинді тағы маған,
өзге жұрттың дейсің ғой бәрі надан.
Талант күші — табыну болса шын-ақ,
бір кісідей мен де осы табына алам.

Болса ақынға табыну құрмет тегі, —
бір кісідей табындым, дірдектедім.
Түсінсеңші ойбай-ау, түсінсеңші
Мен Пушкин болмайын деп жүр деп пе едің?

Толстойдан бір цитат суырасың,
Лермонтовтан бір цитат суырасың.
цитатыңның шығып тұр өзір буы,
не істейсін сол цитаттар суығасын?!

Цитат тапсаң, не себеп, мені ұрасың,
Пушкин-таудан кесек ап мені ұрасың.
Лермонтовтың кетпесін әруағы атып
Толстойдың қалмасын томы басып!

Күлегешке ұнаймын зар илесем,
қайғылының жанына және үйлесем.
Бірақ Пушкин емесім бәріңе аян,
Белинский емессің, әрине, сен.

Қуқылдана, соғасың құшырлана, —
сәбисің-ау, жарған ба тісің жаңа.
Ұлы ақындар, сеніңше, өлген сын-ды
тірі ақынды мұқату үшін ғана.

Мезгілім аз қайтпаған, жасымаған,
ал түңілген кездерім басым одан.
Мазалама Пушкинді,
менің үшін
жетіп жатыр өзімнің Қасым ағам.

* * *

Білем: бұл саған айтар сыр емесін,
қоймайды айт деп бірақ жүрек осы.
Аң қусам — қуар болдым ақсағанын,
қыз қусам — қуар болдым күлегешін.

Қалжыңнан қашу үшін күн ілгері
аға деп атайды қыз бүгін мені.
Шаппады қосқан атым құдай атып,
түйіліп түскен құсым түк ілмеді.

Жүйріктің аяғы жоқ — жүгірмедім,
көңілі ғана қалды — түңілмедім.
Қазықта қалдым бүгін, елендетті
алыста шапқан аттың дүбірлері.

Баяғы жыр ауруы алды меңдеп,
жатырмын жырды баптап, жанды үнемдеп.
Басымнан ұшып бағы жігіттіктің,
“беделі” ағалықтың қалды меңде...

* * *

Толғансам, Туған жер, сен сиынарым,
тірлігім сиынбасам қиын әлі.
Тауыңмен рухымды көтер менің —
естілсін өнім ойлы, күйім анық.

Тартпайды маған біткен тасқын бөсең
жатқанда табанымның астында сен.
Ұстатпа домбырамды надан қолға,
кеудемді жамандарға бастырма сен.

Өнерді өзіңе арнап өрлеткелі
мидан ой, қабағымнан тер кетпеді.
Орманның ойларымен оят мені,
теңіздің толқынымен тербет мені.

Тимеген ат тұяғы қайран адыр,
бір жыршы туды сен деп сайрағалы.
Алысқа баста мені дала жолы,
атымды, Талап-атшы, айда, көне!

Тек саған, саған ғана сүйенемін,
топырақ қасиетті, киелі елім.
Бұталар, етегімнен іліп, тартпа,
шоқалдар, қолтығымнан сүйе мені...

* * *

Жүректегі азын-аулақ қазынадан
Жылт еткенді жыр етем, жазып алам.
Жырымды жазып алған қазынадан
Желге айдап қоя бердім азынаған.

Ақылдың ауласында бағып-қағып,
отырмын бір жинақты ағытқалы.
Шығарып өз сынымның ауласынан
оқушы ауылына бағыттадым.

Әйнектен түсті бірі талып барып,
кіре алмай қайтты бірі қағып-қағып.

Өлтірдім бір жинақты өз қолыммен,—
ол анау пәпке деген табыттағы.

...Тағы жазып жатырмын шабыттанып.

* * *

Табиғат мінезді етіп берсе тілді,
ойлап ем мінезді өлең көрсетуді.
Жақындап кетіп едің — бұрқ еттім мен
талайдан жан баспаған жол секілді.

Көп жаннан көрінеу қаштым,
сырт бекіндім,
болғам жоқ арасына ірткі екі ұлдың,
Ақ бу боп ұлп етіп ең — түйілдім мен
толассыз жауатұғын бұлт секілді.

Пісіріп жеп жүрмін өз сөзімді асып,
өзге ойым жоқ қарасаң көзіңді ашып.
қуанам өз бұлтымды өзім қуып,
мұңаям өз шаңымды өзім басып...

* * *

Қажыдым-ау күнбе-күн жұмыстан-ақ,
Кісі емес,
мен бүгінде құмырсқа нақ.
Қыздар сыңғырлап күліп...
қажытты өбден
құлағымның түбінде күміс санап.
Бұлақ бұлғап барады көк шарқатын,
төк, бұлт, жібек жібінді,
төк тарқатып.
Дүбірлетті-ау кеудені,
арқама өкеп
Алматының көктемі көкпар тартып.
Қоздырды-ау делебені,
көлденеңі

Кез жігіт көрсетуге келді өлеңін:
Қолжазбаға қарадым...
өтті күнім
тыпыршумен жүйріктей көрмедегі.

* * *

Жанатуғын жан құсап бүгін бағың,
Қол ұсынсаң — ерінің діріл қағып,
аға боп мен бір ақыл айтады деп,
қарындас келіп тұрсың жырынды алып.

Жымиғаның жанымды жеп барады, —
самайымның жасырам ептеп ағын.
Жазғаныңа қараудан гөрі менің
жанарыңа қарағым кеп барады.

Ақыл айту оңай ғой, айтам әлі,
айта аламын, мен де ақыл айта аламын:
Ақыл қонса жырды жұрт қояр еді;
ақыл қонса сұлулар бай табады.

Ақылшы деп келдің-ау, тапқан-ақсың,
ебін тапсам жырынды мақтамақпын.
Сол жағымда сайтан тұр сықылықтап,
періштем тұр оң жақта ақ қанатты.

Ишараты қымсыну, іркілудің —
именшектеу жүзіңе күлкі кірді.
Көз жанарың мөлт етіп төгілердей,
қағып қалсаң қаттырақ кірпігінді.

Кемшілігі жырыңның байқалмас бұл:
періштемнің орынын сайтан басты...
Әй, шырағым, мен ақыл айта алмаспын,
әй, білмеймін, білмеймін... айта алмаспын.

* * *

Бағы қайда көктемнің, бағы қайда,
созыла ма қыс тағы жарым айға.

Ұмтылғанға тағы да жетпей ме қол,
атқан оғым тағы да дарымай ма.

Ыстық нандай батырған сарымайға,
балқып, еріп отырмын тағы да ойға.
Қорғасындай миы бар мына бастың
қадірі жоқ кезі кеп тарыдай да.

Қайда бағы көктемнің, қайда бағы,
ықтасынға көр-қоқым айналады.
Болмасты ойлап, келместі күтуменен
бір тал шаштай үмітпен байланамын...

АБАЙ ЕСКЕРТКІШІНЕ

Бір сенімі бар еді маған да елдің,
“Ұлғайды арман”,
мен-дағы алаң болдым.
Ымыртта ымырт құсап қоңырайып,
өзімді іздеп шығып ем — саған келдім.

Кетті дейді жыр оңбай... құрсын бәрі,
сыншылар жүр том жазып, ырсыл қағып...
Жүз мода өзгерді ғой, мың бір заман,
түйе жүн күпі киіп тұрсың ба әлі?!

Қара шал-ай, қарашы мойын бұрып:
жырды алдым шау тарттырып, қойылдырып.
Басқа барар жерім жоқ, саған келем
қалғанда сөзім жүдеп, ойым құрып.

Таппаған соң өлеңмен жүрек емін,
бір-ақ сілтеп қолымды жүрер едім:
туатұғын сықылды бүгін-ертең
мраморға жазылар бір өлеңім.

Қажып келдім қасыңа қалғиыншы,
не қарғыс, не бата айтшы... ал құйылшы.
Сен маған туған жерім сияқтысың,
аңсағанда келетін шалдың исін...

* * *

Тау баурайы бу боп түр, бұлыңғыр түр,
тістеп қапты тентек жел тілін қырқып.
Алба-жұлба жасады-ау бұлттың төсін
шыршалардың бұтағы іліп-жыртып.

Қара қасқа шыңдардың қатты басы,
бірін-бірі шыңдар түр атқыласып.
Өрмелеймін биікке,
тауларым-ау,
қандай ғана тағдырға тап қыласың!

Қажасып түр қарт шыңдар, кекесіп түр,
бірінде бет, бірінде шеке ісіп түр.
Өрмелеймін биікке,
тағдырым-ау,
мына мені алдымда не тосып түр?!

Ала бұлақ, ағылшы, шапқылашы,
жан-күйінді жалғанға лақтыр ашып.
“Мына шіркін қайтеді-ай” деп жантайып
“найза қара” желкесін жатты қасып.

О, не пайда қарт шыңнан,
қас-қабақтан,
Мен емеспін ешқайсын бастап атқан.
Жыртып алып тау бұлтын, таңып қойдым
табанымның жарасын тас қанатқан...

* * *

Селтең, селтең жас бұта, селтең етіп
нені айтады күлкі етіп, ертең етіп?
Селтең етіп бұрымы бала қыздың
аулада жүр күшігін еркелетіп.

Күн кешкіріп кетті ғой,
табақ тасып
жарым жүр, бала біткен қабаттасып.
Қонақтарға жалтандап, мен отырмын
домбырамның пернесін қадап басып.

Күн кешкіріп кетті ғой,
мен ырғалып
Көкмойынға ұмтылам “омырғалы”.
Көңіл үшін: болды ғой, қой демейді
қонақтарым тері-бас, темір-қарын.

Бұл жексенбі де өтті ме?
Әрине өтті,
жәй өтпеді, қарнымды қари кетті.
Жетпейді ғой басқа да,
басқа да емес,
жетпейтіні уақыттың зар илетті.

Кетер деген үміт қой, ойбай, түңіл,
ұл тауып па ек біз осы тойлайтұғын?!
Не жаны бар бүгінгі құрдастардың
ойнағанда қонақ боп “ойнайтұғын”?!

* * *

Күн кешкіріп барады, күн кешкіріп,
Көкжиекті мүйіздеп тұрды ешкі-бүлт.
Қар мен мұзын қаһар ғып кетті мезгіл
Қиқы-жиқы шыңдарға мінгестіріп.

Күн кешкіріп кетіпті-ау,
күн кешкіріп,
көлеңке мен күн жақты күндестіріп.
Күн-лағынан айырылып қалған қалпы
көкжиекте маңырап жүрді ешкі-бүлт...

* * *

Қарбалас қам жасасып жатыр бәрі:
“Шолпан” түр желкесіне өтір жағып.
Шаптыртып “Ақ боз атты” жіберді аспан,
Құдайды қонақтыққа шақырғалы.

Шаң көшсе “Құс жолында” үзік, ұсақ,
болған жөн ақ бетіңе, қызығы, сақ.
Қалыпты төрттағандап “Жеті қарақшы”,
жорғаның тақырдағы ізі құсап.

Бар білем не бір күнә, не бір жазық, —
“Үрке” де үрке алмай түр тобын жазып.
Жасаған асау мініп келе ме деп,
оқшаулау қағылыпты “Темірқазық”.

“Кіші аю” кірпік, қасын қағады шақ,
бір қылмыс жасап қойған бала құсап.
Қарашы: ұмыт қапты Ай бір шетте,
тұлпардан түскен алтын таға құсап.

Қонақ жоқ. Аспан дел-сал, тек тынады,
көп күтті “Шолпан” сұлу,
көп шыдады...
Қалыптын көкке қарап,
біреу түртіп:
“тағы да ұшырып па?” деп сұрады.

* * *

Көк аяз кернейлетті, кернейлетті,
жағанды қырауымен жөрмей кетті.
Жаңағы ажырамас достар еді —
екі ерін бірін-бірі көрмей кетті.

Мына түн суып кетті-ау,
суып кетті,
Қусыртып екі қолды буып кетті.
Ай-тазы жылмаң етіп шыға келіп,
ақ бөрте қоян-бұлтты қуып кетті.

* * *

Бұталардан шөптерге ыршып қонып,
Шықтар тұна қалады бүршіктеніп.
Дір етеді көл беті, дір етеді:
артистка-аққу көтеріп жүр етегін.

Селк-селк етті жас бұта, шошып қалды
қолындағы шық-шамы өшіп қалды.
Селт етпейді самалдың қаққанына
қыз шешесі бекіткен қақпа мына.